

Պարույր Սևակ

Կաքավը

1

Մի ժամանակ,
Հի՛ն ժամանակ,
Ինչքա՛ն առաջ՝ի՞նչ իմանաք
Երգ չսիրող ու խոպածայն հավք ու թռչուն
Չար նախանձից Արծըվի մոտ գանգատվեցին.
«Կաքավները մեզ չեն տալիս հանգիստ ու քուն.
Արթնանում են առավոտվա ժամը վեցին,
Ամբողջ օրը հա՛ երգում են, գլո՛ւխ տանում,
Անպետքները չե՛ն հասկանում,
Որ իրենց պես
Մենք անբա՛ն չենք, զո՛րծ ենք անում»:
Երգ չէր սիրում Արծիվն ինքը
(Ինքն էր, իր որսն ու երկինքը):
Եվ նա խոժոռ շուրջը նայեց,
Տեղնուտեղը հրամայեց,
Որ այլևրս չերգեն նրանք.
«Գլուխներըս ճի՛շտ որ տարաք»:

2

Ու լուռ մնաց ամեն կաքավ:
Սար ու ձորից է՛լ ձայն չեկավ:

Այսպես անցան ամի՛ս, տարի՛...

Եվ ամալ նստեց սար ու քարի:

Ամալ չէր սիրում Արծիվն ինքը.

(Եթե պարզ չէ իր երկինքը,

Ինքը ինչպե՞ս էլ որս անի,

Ո՞նց գոհերին զանազանի):

Եվ նա դեմքին կրկին հագավ

Երգ սիրողի դիմակ սիրուն

Ու թույլ տվեց՝ ամեն կաքավ

Նորի՛ց երգի քար ու սարում:

3

Ամեն կաքավ ուզեց երգել

Առաջվա պես, հնի նման.

(Զե՞ որ արդեն չկար արգելք

Եվ կար արդեն այլ հրաման):

Թվաց՝ պիտի նորի՛ց տեղան,

Նորի՛ց լողան

Ու գեղգեղան

Նրանց նախկին երգերը ջինջ,

Բայց ստացվեց լոկ «կա՛ղ-կըղա՛»,

Լոկ «կա՛ղ-կըղա՛», ուրիշ ոչինչ...